

KIRJU KOER

Ühel hommikul märkas Herbert, et koera karv on kõhu alt kollane.

„Ema, appi!” hüüdis ta. „Tule vaata, mis Pontul viga on?”

Ema tuli ja uuris koera kõhtu.

„Eks ta on vist õues mingi sodi sees püherdanud,” arvas ta. „Ära muretse, me paneme Pontu vanni ja peseme ta puhtaks.”

Vannis Pontu vingus ja vehkis meeleheitlikult jalgadega, nii et küüned vastu vanni põhja krabisesid. Ema nühkis teda nuustikuga, aga see ei aidanud – koera kõht jäi ikka kollaseks.

„Küll on kõvasti määrdunud,” kurtis ema. „Pole midagi teha, ootame kuni see kollane värv ise maha kulub.”

Aga järgmiseks hommikuks oli ka Pontu selg kollane, kõrvade otsas aga kasvasid lausa punased karvad.

„See pole küll õige asi,” ütles isa, kui oli prillid ette pannud ja sedasi tükk aega Pontut uurinud. „Viime koera arsti juurde.”

„Kas ta on väga haige?” ahastas Herbert.

„Rahu!” vastas isa. „Küll arst ütleb, mis tal viga on.”

Pontule pandi rihm kaela ning asuti teele.

Õues puhus k
makas kollas
„Isa, isa!” k
„Võtame ru
Loomaarst
tema karvade
„Mis tal vig
ma?”
„Milleks sü
ju! Sügisel loo
elu.”

Õues puhus kõva tuul. Herberti silme all tuli Pontu seljast suur pahmakas kollaseid karvu lahti ning lendas kes teab kuhu.

„Isa, isa!” karjus Herbert. „Pontul lendavad karvad minema!”

„Võtame ruttu takso,” kostis ehmunud isa.

Loomaarst oli paks lahke näoga mees. Ta patsutas Pontut, sasis tema karvades ja kõditas koera kõhu alt.

„Mis tal viga on?” küsis isa. „Kas peaks mingeid süste tegema?”

„Milleks süste?” imestas loomaarst. „See on loomulik asi. Sügis ju! Sügisel loodus ikka tõmbub kollaseks ja närbub. Niisugune on elu.”

Ja otsekui nende sõnade kinnituseks tulid loomaarsti pea küljest lahti kaks kollast ja kortsus kõrva ning liuglesid nukralt lauale.

Herbert ja isa viisid Pontu tagasi koju. Mõne päeva pärast oli koer üleni kollase-punasekirju, justkui vahtrapuu.

„Nii ilus,“ arvas ema ja tegi Pontust pilti.

Aga sügis muudkui kestis ja peagi langesid Pontul kõik karvad maha. Nüüd oli ta täitsa paljas ja kõhn, nagu üks must puujuurikas.

„Ta on nagu kriipsukoer,“ ütles Herbert.

Pontu ise ei lasknud ennast millestki häirida, tema jooksis ikka endistviisi mööda tuba ringi ja ähkis hommikuti ukse taga, kuni ta õue pissile viidi.

Niimoodi möödus talv. Kevadel pani Herbert tähele, et Pontu mustal kerel tärkavad uued väikesed karvad. Need olid siidpehmed ja õrnalt rohelised.

„Kas me teda kastma ka peame?“ muretses ema, aga isa arvas, et küll koer saab ise hakkama. Nii oligi. Pontu püherdas mõnuga kevadistes lompides ja roheline karv tema kehal aina kasvas.

Peale selle tekkis talle saba otsa veel ka mingi imelik, ümmargune ja roosa punn.

„Käime igaks juhuks veel üks kord arsti juures ära,“ ütles isa.

Loomaarst oli väga heas tujus. Ning pole ka ime – talle olid pähe kasvanud uued, hästi suured rohelised kõrvad.

„Ilusat kevadet, kutsuke!“ tervitas ta Pontut.

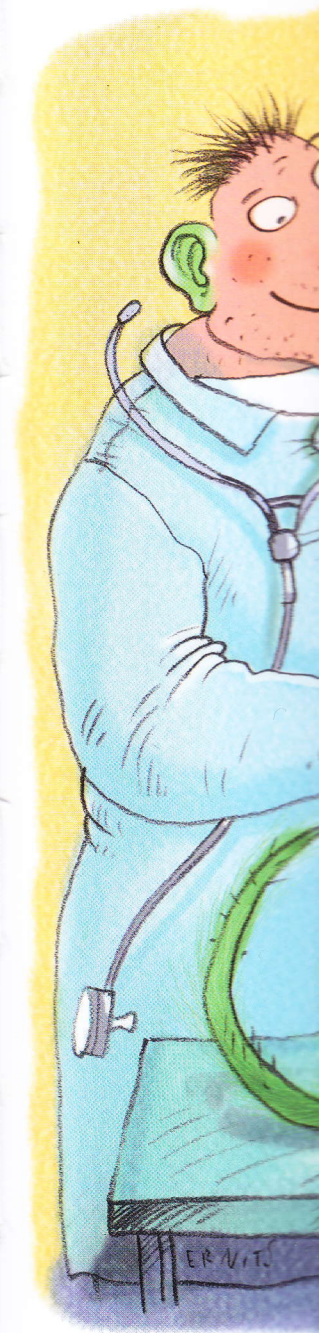
„Mis asi tal seal saba otsas on?“ küsis isa.

„See on ju pung!“ vastas loomaarst. „Teie koer hakkab varsti õitsema.“

„Kas tal suvel marjad ka külge tulevad?“ küsis Herbert maialt.

„Ei,“ ütles loomaarst. „Ta ei ole seda tõugu. Temal tulevad käbid.“

Ja kuna nüüd oli kõik selge, läksid Herbert, isa ja Pontu koju tagasi.

sti pea küljest
lt lauale.
pärast oli koer

l kõik karvad
ust puujuuri-

a jooksis ikka
taga, kuni ta

ele, et Pontu
d siidpehmed

aga isa arvas,
das mõnuga
a kasvas.

, ümmargune

" ütles isa.
alle olid pähe

nakkab varsti

bert maialt.
levad käbid."
a Pontu koju

